

for ikke at sige i meget betydelig Grad, er bleven forringet ved, at hans Arm er bleven ringere ved den Operation. Han har nu søgt Invaliddeunderstøttelse, dels hos Invalidbestyrelsen dels hos den højtærede Minister og dels nu gennem Folketinget, men den er stadig bleven ham nægtet, og hvorfor? Fordi, som det hedder, „Operationen var foretagen efter hans eget Ønske“. Ja, han har ikke nægtet, at den maatte foretages, det er sikkert nok, men det er lige saa sikkert, at Manden, som er en troværdig Mand, selv har den Opfattelse, som der vist ingen Grund er til at tvivle om, er rigtig, at han ikke udtalte noget Ønske i saa Henseende, men kun paa Anledning af vedkommende Bæge har givet sit Samtykke til den og i den Tro, at han ikke kunde lide nogen Skade derved. Jeg vil derfor meget henstille, at der maatte ske fornyet Overvejelse af begge de to nævnte Andragender, jeg har tilladt mig nærmere at omtale, men jeg er for øvrigt noget i Forlegenhed med, hvad man skal gøre ved dem, idet det ærede Medlem fra Søbjerg har gjort os alle, som have indgivet Andragende, den meget ejendommelige Tjeneste at tage dem op paa Forslaget her, men, hvis nu den ærede Ordfører og den højtærede Minister absolut ville sætte sig imod en Henvisning nu, saa forekommer det mig, at saa vilde det maaske have været nok saa heldigt, om vi slet ikke havde faaet disse Sager til Afstemning her i Salen, og jeg vil henstille til det ærede Medlem, som have stillet Forslaget, om han, hvis en saadan Udvikling af Forhandlingerne skulde medføre det, da ikke under de givne Omstændigheder vil tage Forslaget tilbage for ikke at fremkalde en Afstemning, som skulde være bindende i Retning af, at det skulde hindre en senere for vedkommende mere velvillig Afgørelse end den, man kunde faa ved en Nægtelse her i Dag. Med disse Ord skal jeg anbefale de to af mig nævnte Andragere,

Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme), som jeg gerne vilde tillade mig i al Almindelighed at anbefale og knytte nogle ganske korte Bemærkninger til. Jeg finder saa meget mere Anledning dertil, som det ser ud, ligesom Finansudvalget mere og mere trækker sig tilbage fra at gøre Indstillinger om Andragender af denne Karakter. Det kan selvfølgelig have sine forstellige Grunde; det skal jeg indrømme; men jeg har set efter, hvorledes det i nogle af de sidste Aar er gaaet med Andragender af denne Karakter og navnlig da i de 3 Aar, som ligge forud for det indværende Aar. Resultatet deraf stiller sig saadan, at i Rigsdagssessionen 1888—89 var der til Finansudvalget indgivet 24 Andragender om Indvalidepension, og deraf henvistes 19, det vil sige ca. 79 pCt. af samtlige indgivne Andragender. Aaret derefter, 1889—90, var der indgivet 30 Andragender, hvoraf der blev henvist 13, det vil sige ca. 43 pCt. af de indgivne Andragender. Det næste Aar, 1890—91, var der ogsaa indgivet 30 Andragender, hvoraf der henvistes 12, det vil sige ca. 40 pCt. I Aar, da vi nu staa ved en Afgørelse af de samme Spørgsmaal, er der til Finansudvalget indgivet 17 Andragender af denne Natur, og deraf er kun foreslaaet at henvise 3 fra Finansudvalgets Side, det vil sige ca. 17 pCt. Ærede Medlemmer ville se, at særlig denne Stala er stærkt svindende. Jeg skal indrømme, at dette Tal hidrører fra forstellige sammenstødende Aarsager, og at der naturligvis mellem en saadan Mængde Andragender det ene Aar kan være flere stærkere begrundede, det andet Aar flere svagere begrundede, det er en Selvfølge; men det kan jo ikke bestrides, at naar Stalaen er saaledes stadig synkende, kommer det til at se noget ud, som om Finansudvalgets Arbejde gaar noget i Retning af at begrænse disse Indstillinger. Derfor finder jeg saa meget mere Grund til at støtte disse